

Solen

Vi gömde oss från molnen
och dagarna grät över det gråa
När drömmarna drog bort oss
vaknade vi när de kolliderade
med verkligheten
i de tårdrypta molnen

Och våra inväntande leenden
kunde aldrig blomma ut
de bar sin slöja
under det gråa
och sneglade uppåt
bara för att sedan
vissna ihop ännu mer

Vi ställde oss upp
när våra kroppar värmdes
Orken lyfte oss upp
och smärtan skrek ut från varje led:
”Glöm ej, aldrig mer!”
då våra nakna fötter kittlades
till liv av det blöta gräset

Och våra förlamade ansikten
började krampaktigt spricka upp
med molnen
i ett avskyvärt och fult leende
som skrämde slag på andra
och med den oskyldiga slöjan
torkade vi bort vår vinter
för att sedan glömma kvar den
som om den vore den last vi inte behövde

Vi sprang ifrån varandra
när dagarna lockade bort oss
När sorgerna tvingade oss bort
fortsatte vi i samma rus
bort från den sura blicken
som stirrade från den snustorra gården

Vi lät oss själva bli glada
och tänkte inte på de
som ville ha regnet
då det sögs in
av de svarta slöjorna,
de tårar från de hungriga
och de droppar från de blödande
som påminde oss om molnens innehåll:

Regnet som fylldes oss
med mening.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren abdel-kader med Poeter.se id #28551 innehar upphovsrätten